

55 năm rồi mới gặp!

Phan Công Tôn

Trước khi viết, tôi nghĩ đến việc đặt tên cho bài viết này. Tự dưng trong đầu tôi bật ra lời một bài hát rất quen thuộc của nhạc sĩ Phạm Duy, thơ của Phạm Văn Bình, Phòng Tâm Lý Chiến thuộc Sư Đoàn Thủy Quân Lục Chiến:

“ Năm năm rồi không gặp. Từ khi em lấy chồng. Anh dậm trường mê mãi. Đòi chia như nhánh sông ...

... Năm năm rồi trở lại. Một màu tang ngút trời. Thương người em năm cũ. Thương goá phụ bên sông ... “

Câu chuyện thật của cặp vợ chồng hai người bạn thân của tôi đã kết thúc đau buồn hơn thật nhiều so với câu chuyện tình qua bài “Chuyện Tình Buồn” tôi vừa nói ở trên. Tuy nhiên nhờ bài hát này, đã gợi ý cho tôi đặt tên bài này là: **“Năm mươi lăm năm rồi mới gặp”**.

*
* *

Tôi xin tóm tắt nội dung bài “Vùng Trời Quê Bạn”, phần đầu của truyện ngắn: “Năm mươi lăm năm rồi mới gặp”:

Năm 1963 tôi là một Thiếu Úy Thủy Quân Lục Chiến, được gọi đi dự Khoá Căn Bản TQLC tại Trường TQLC/Hoa Kỳ ở Quantico, Virginia. Tôi có một anh bạn Mỹ cùng phòng

rất thân tên là John A. House II, bạn bè thường gọi là Jack. Anh ta có một cô bạn gái người Hawaiian gốc Nhật, tên là Amy, một cô giáo Tiểu Học tại tiểu bang Oregon. Sau này, Amy xin chuyển về dạy tại Virginia. Khi Jack và Amy tổ chức đám cưới tại Baltimore, Maryland, tôi là người bạn duy nhất trong Trường được mời tham dự đám cưới và làm Rể Phụ. Chúng tôi trở thành một bộ ba rất thân thiết trong suốt khoá học. Sau khi mãn khoá, tôi về nước vào năm 1964, còn Jack thì học thêm một Khoá Phi Hành để trở thành một Phi Công Trục Thăng của TQLC/Hoa Kỳ.

Chúng tôi vẫn thường xuyên liên lạc với nhau qua thư từ và gửi quà cáp cho nhau. Năm 1966 có hai tin vui, Jack được thăng cấp Đại Úy và Amy thì đang có bầu. Đầu năm 1967 Jack đưa Amy về Hawaii và theo đơn vị sang chiến đấu tại Việt Nam từ tháng 2/1967. Không Đoàn Trục Thăng của Jack đồn trú tại vùng phi trường Phú Bài, phía Đông Nam của thành phố Huế. Thời gian này tôi và Jack vẫn thường xuyên viết thư cho nhau. Hai đứa hẹn nhau, khi nào có phép thì sẽ cùng về thăm Sài Gòn và lên thăm quê Đà Lạt của tôi.

Nhưng chưa có phép, chưa có dịp đi chơi Sài Gòn và về thăm Đà Lạt như đã hẹn nhau, thì

Thủy Quân Lục Chiến

đùng một cái, trong một phi vụ hành quân chở Toán Trinh Sát vào vùng phía Nam phi trường Phú Bài, trực thăng của Jack đã bị hoả lực phòng không của Việt Cộng bắn hạ trong ngày 30 tháng 6, 1967. Khi đó bên Hawaii, Amy vừa sanh cháu trai Eric mới được 28 ngày.

Sau ngày 30 tháng 4, 1975 tôi bị đi tù “cải tạo” gần 10 năm dưới chế độ Cộng Sản. Khi được thả ra, tôi đã vượt biển 3 lần trong hai năm 1985 và 1986 nhưng không thành công. Lần thứ 4 vào tháng Giêng/1987 tôi may mắn vượt thoát và đến được Thái Lan. Tám tháng sau tôi được đi Mỹ và định cư tại tiểu bang Utah từ đó đến bây giờ.

*

* *

Đến năm 1998 tôi bắt đầu viết truyện ngắn. Tác phẩm “Vùng Trời Quê Bạn” về Jack và Amy là truyện ngắn đầu tay của tôi. Đến năm 2012 tôi cho xuất bản Tuyển Tập Truyện Ngắn mang tên: “VÙNG TRỜI QUÊ BẠN”, đây cũng là tên của truyện ngắn đầu tiên trong tuyển tập có 10 truyện ngắn này.

Khi tôi có dịp nói chuyện với một số bạn bè người Mỹ và nói về câu chuyện của Jack và Amy qua truyện ngắn “Vùng Trời Quê Bạn”, họ rất thích truyện này và họ yêu cầu tôi dịch truyện này sang tiếng Anh để họ và gia đình họ được đọc câu chuyện rất hay và cảm động này. Đó là lý do vào năm 2015, tôi dịch truyện ngắn này với tên “Fatal Skies” và gửi hoặc trao tay cho một số đồng bạn Mỹ quen biết. Sau khi đọc và qua chuyện trò, mọi người đều khen: câu chuyện rất hay và rất cảm động.

Và chỉ có thế!!!

Cho đến một ngày...

Anh Trịnh Văn Muôn, một người bạn thân của chúng tôi tại Tiểu bang Utah, gia đình anh chị tổ chức đón “Giao Thừa Tây” tại nhà trong đêm 31 tháng 12 năm 2017. Anh chị mời vợ chồng tôi đến dự để chung vui với anh chị và

tất cả con cháu, gồm khoảng 20 người đều tụ về đầy đủ. Đặc biệt tại bữa tiệc này tôi gặp và làm quen với một người Mỹ tên là Michael Whelan, Michael có người vợ Việt Nam tên là Cô Sáu. Cô Sáu ở gần nhà cùng quê với anh chị Muôn (Xã Phú Kiết, Huyện Chợ Gạo, Tỉnh Tiền Giang).

Vợ chồng Michael nhận lời mời của anh chị Muôn và đã lái xe từ New Mexico tới Utah chiều ngày hôm trước. Vợ chồng tôi được sắp xếp ngồi chung bàn cùng vợ chồng Michael cho nên suốt mấy tiếng đồng hồ, Michael và tôi đã trao đổi với nhau qua nhiều vấn đề trong đời sống. Michael cho biết đã phục vụ trong Cơ Quan An Ninh Tình Báo thuộc Quân Lục Hoa Kỳ và năm 1970 có qua Việt Nam và hoạt động khoảng ba tháng trong vùng Dak To thuộc tỉnh Kon Tum. Và hơn 20 năm trong đời binh nghiệp, Michael đã làm việc và đi qua 23 quốc gia khác nhau ...

Khi Michael hỏi tôi: tới Mỹ lần đầu tiên vào năm nào? Tôi có kể chuyện đi học tại Quantico, Virginia vào năm 1963 và có nhắc đến Jack và Amy; câu chuyện dính líu tới bài “Fatal Skies” mà tôi đã dịch sang tiếng Anh hơn 3 năm về trước. Tôi cũng nói cho Michael biết, từ khi đến Mỹ vào năm 1987 (sau chuyến vượt biển lần thứ 4 đến Thái Lan), tôi có gọi về Trường Thủy Quân Lục Chiến Hoa Kỳ tại Quantico, Virginia hai lần để hỏi tin tức về Amy, nhưng nơi đó không biết gì cả. Michael cho tôi email address và yêu cầu tôi gửi bài Fatal Skies cho Michael, vì ngày hôm sau vợ chồng Michael phải lái xe trở về New Mexico.

Hai ngày sau, qua email, tôi gửi bài Fatal Skies (cho Michael đọc) và bài Vùng Trời Quê Bạn (cho cô Sáu đọc). Đợi gần cả tháng, sao không thấy Michael ư hử gì cả, nên bà xã tôi mới gửi một email hỏi thăm vợ chồng Michael xem có nhận được hai bài tôi gửi xuống không? Ngày hôm sau (30 tháng 1, 2018) tôi nhận được

email của Michael, ông ta phân trần là sau khi nhận và đọc được bài Fatal Skies, ông ta quá cảm động và đã tự nguyện lao vào “làm việc theo chuyên nghiệp” với mục đích là làm sao có thể tìm ra manh mối của Amy, đưa con trai và thân nhân của Jack, nếu có thể. Cũng giống như cả mấy chục ông bạn Mỹ mà tôi đã gửi bài cho họ đọc trước đây, họ chỉ khen: bài hay và cảm động, rồi ... “nín khe”! Do đó, đối với Michael, tôi cũng không dám “gợi ý” gì thêm cả! Vậy mà, “trời xui đất khiến” như thế nào đó, lần này tôi đã ... “trúng tử”! Qua vụ này, tôi coi Michael như là một ân nhân, còn hơn thế nữa, là một cứu tinh của mình và trân quý ông với trọn lòng biết ơn sâu sắc!

Qua email, Michael gửi cho tôi một tấm hình của Jack, mới xem ảnh, tôi biết đây là ... thứ thiệt rồi! Thêm vào đó là tin tức tóm lược phi vụ hành quân của Jack trong ngày 30 tháng 6, 1967, Jack tử trận trong ngày hôm đó và hài cốt được tìm thấy hôm 25 tháng 6, 2012; tên ba má của Jack cùng năm sanh và năm qua đời, tên hai người em của Jack và tiểu bang họ đang sống. Cuối cùng, cái tin làm tôi “nổi da gà” là số điện thoại và địa chỉ của Amy tại Kailua, Honolulu County, Hawaii!

Trong ngày 30 tháng 1, 2018, tôi phải “canh giờ”, vì Hawaii đi sau Utah 4 tiếng đồng hồ. Tôi gọi Amy hai lần, không ai bắt điện thoại cả, đành chỉ để lại lời nhắn với đây hồi hộp và lo âu, không biết số phone này có đúng hay không? Mãi tới 9 giờ đêm, giờ Utah, Amy gọi lại. Sau khi hai bên hỏi và xác nhận ra nhau, cả hai đầu dây vang lên những tiếng rú vui mừng lẫn những tiếng khóc nức nở, sục sùi! Đã hơn 55 năm rồi, bây giờ mới nghe lại giọng nói của nhau qua biết bao kể lể, tâm sự với biết bao thăng trầm, với biết bao kỷ niệm buồn vui của cuộc sống qua hơn nửa thế kỷ!!!

*

* *

Trong hai tuần lễ đầu tiên sau khi Amy và tôi liên lạc được với nhau, chúng tôi thật là “túi bụi”! Amy và bà xã tôi cũng có nhiều dịp nói chuyện với nhau qua điện thoại, chúng tôi rất cảm động và quý mến Amy khi biết được rằng năm Jack tử trận, Amy là một goá phụ còn quá trẻ: mới 26 tuổi, vậy mà Amy không tái giá, sống cu ky như vậy cho đến bây giờ! (Năm nay, 2018, Amy đã trở thành “bà cụ” với 77 cái xuân xanh!). Nuôi con trai Eric ăn học và thành tài. Năm 2004 Eric 37 tuổi mới lấy vợ, tên Susan.

Qua Amy, tôi liên lạc được với Mark House, người em trai út của Jack. Năm 1963, khi Jack và Amy làm đám cưới, tôi là chú rể phụ và Mark chỉ là một cậu bé mới lên 10. Tôi và Mark thường liên lạc với nhau qua điện thoại và gửi hình ảnh cho nhau qua email. Năm nay, 2018, Mark (65 tuổi), vợ là Francis (mọi người thường gọi là Fran), hai vợ chồng có 3 cậu con trai 37, 34 và 30 tuổi. Gia đình Mark/Fran đang sống tại thành phố Pelham, tiểu bang New York.

Amy và Mark cũng cho biết thêm một tin thật là xúc động: Trong hình chụp chung với thân nhân ngày đám cưới của Jack và Amy vào năm 1963, có tất cả 11 người, gồm ba má, các chú, các cô, các dì của Jack; đến bây giờ, 8 người đã qua đời, kể cả cô phù dâu Ingrid Braren. Ba người còn sống là chú rể phụ Tôn, cô dâu Amy và Mark House, cậu em út của chú rể!

Cũng qua Amy và Mark, tôi liên lạc được với Robert House (trong nhà gọi là Bob), Bob là em kế của Jack và là anh của Mark. Ngày Jack và Amy cưới nhau (17 tháng 8 năm 1963) Bob không về dự đám cưới được vì đang là chuyên viên điện tử trên chiến hạm chống tàu ngầm USS Bennington đang hoạt động trong vùng Biển Hoa Nam (the South China Sea). Bob đã 76 tuổi (năm 2018), vợ là Judy,

Thủy Quân Lục Chiến

72 tuổi; hai vợ chồng có cô con gái lớn 42 tuổi, đang sống ở San Diego và cậu con trai 35 tuổi còn độc thân, có nhà riêng cách nhà cha mẹ khoảng 15 dặm cùng thành phố Meridian, tiểu bang Idaho.

Cũng qua Amy và Mark, tôi rất may mắn và thích thú được làm quen với cựu Trung Tá Mark D. Mariska. Ông thuộc Cơ Quan An Ninh Lục Quân Hoa Kỳ (The U.S. Army Security Agency) với nhiệm vụ cung cấp các tin hiệu và các tin tức tình báo điện tử cho các đơn vị liên hệ. Thời gian ở Việt Nam, ông được chỉ định về làm việc chung với Sư Đoàn 3 Thủy Quân Lục Chiến Hoa Kỳ tại phi trường Phú Bài từ tháng Giêng cho đến tháng 12/1967, lúc đó Ông mang cấp bậc Đại Úy. Vì đồn trú chung, nên từ tháng 2 đến tháng 6/1967 Ông và Jack trở thành hai người bạn chí thân. Sau thời gian công tác trở về căn cứ Phú Bài, họ thường bù khú với nhau tại các Bar của đơn vị qua các tiệc tùng và cốc rượu. Nhân dịp sinh nhật của Megan, con gái của Mariska (ngày 4 tháng 5 năm 1967) và của Eric, con trai của Jack (ngày 2 tháng 6 năm 1967) họ làm tiệc ăn mừng chung với nhau ...

Từ năm 1972, Mariska không còn đảm nhiệm các chức vụ trong Lục Quân và chuyển qua phục vụ Vệ Binh Quốc Gia và Trừ Bị trong 19 năm. Ông giải ngũ vào tháng 8/1991 sau 29 năm phục vụ.

Tôi và Mariska thường xuyên liên lạc với nhau qua điện thoại và email. Vào ngày 26 tháng 2, 2018 tôi nhận được một tập tài liệu dày 120 trang cỡ 21.5 x 28 cm do Mariska gửi đến từ thành phố Stamford thuộc tiểu bang Connecticut (nơi ông và gia đình đang cư ngụ). Trong tập tài liệu này ông đã viết, sưu tập và đúc kết những tài liệu thật là cụ thể, chính xác do các nhân vật có liên quan đến Jack qua quân vụ, những quân nhân thuộc Tiểu Đội Trinh Sát và viên Phi Công Phụ trong cùng chuyến bay với

Jack, nhưng còn sống sót. Họ đã viết các chi tiết trong “chuyến bay định mệnh” đó! Ngoài ra, ông có thêm vào trong tập tài liệu này bài “Fatal Skies” (bài “Vùng Trời Quê Bạn” do tôi viết lại bằng Anh ngữ).

Trong thời gian khoảng 8 tháng, từ tháng 2 đến tháng 9/2018, qua Amy (cùng con trai Eric và cô dâu Susan), với hai em của Jack (Robert House & vợ Judy; Mark House & vợ Fran), với cựu Trung Tá Mark D. Mariska & vợ Kathy ... Chúng tôi thường xuyên trao đổi tin tức với nhau qua đời sống hiện tại và những tin tức cập nhật hoá liên quan đến cái chết của Jack và 4 đồng đội cùng tử nạn trong ngày bị rớt trực thăng.

Ngoài Jack là Đại Úy Phi Công Trưởng, còn có thêm 4 đồng đội:

1. Hạ Sĩ I Trinh Sát Glyn L. Runnels, 2. Hạ Sĩ I Trinh Sát Merlin R. Allen,
3. Hạ Sĩ I Trinh Sát John D. Killen, III, 4. Y tá Quân Y thuộc Hải Quân Michael B. Judd.

Cả 5 bộ hài cốt này được tìm thấy ngày 25 tháng 6 năm 2012, tức là sau 45 năm, qua các toán Hợp Tác Chung của Hoa Kỳ và Cộng Hoà Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam đi tìm “Quân Nhân Mỹ bị Tử Trận/Mất Tích tại Việt Nam.

Sau khi được thử nghiệm và kiểm chứng qua DPAA (The Defense POW/MIA Accounting Agency) và Armed Forces Medical Examiner System, cả 5 bộ hài cốt này được đưa về “The U.S. Army Central Identification Laboratory” (Phòng Thí Nghiệm thuộc Cơ Quan Nhận Diện Trung Ương của Lục Quân Hoa Kỳ) tại tiểu bang Hawaii.

Đến năm 2013, hai bộ hài cốt của Allen và Judd được giao lại cho hai gia đình liên hệ để được mai táng theo nghi thức vinh danh của Quân Đội.

Trong quan tài đặt tại Hawaii chỉ còn lại 3 bộ hài cốt của: **Jack (tức Đại Úy John A. House II), Hạ Sĩ I Glyn L. Runnels Jr. và**

Hạ Sĩ John D. Killen III. (Chỉ có Jack là có thân nhân đến thử nghiệm và kiểm chứng, còn hai đồng đội kia không còn thân nhân hoặc gia đình đến kiểm chứng nên Bộ Quốc Phòng và Lực Lượng Thủy Quân Lục Chiến Hoa Kỳ quyết định: cả ba hài cốt này được nằm chung trong một quan tài và sẽ được mai táng chung cùng một lúc).

Mấy tháng đầu năm 2018, Amy, các em của Jack và cựu Trung Tá Mariska cho tôi biết ngày làm lễ mai táng ba bộ hài cốt khi thì tháng 6, rồi tháng 7, rồi tháng 8 ... Nhưng chính xác là vào ngày 18 tháng 6, 2018 tôi mới nhận được email của các người liên hệ nói trên thông báo: đã được Thủy Quân Lục Chiến Hoa Kỳ chính thức **xác nhận ngày làm lễ mai táng hài cốt của Jack và hai đồng đội đúng vào ngày thứ Năm, 27 tháng 9 năm 2018 tại Nghĩa Trang Quốc Gia Arlington lúc 9 giờ sáng.**

*

* *

Ngày chúng tôi hồi hộp, xúc động và trông chờ ... đã đến!

Thân nhân, bạn bè thuộc các gia đình liên hệ từ các tiểu bang khác nhau như Hawaii, Utah, Idaho, Connecticut và New York đã tề tựu về đầy đủ tại Washington, D.C. từ ngày 25 cho đến 30 tháng 9, 2018.

Theo chương trình, từ lúc 7 giờ sáng ngày 27 tháng 9, 2018, mọi người tập trung tại tiền sảnh của khách sạn “Sheraton Pentagon City Hotel”.

Đến 8:30 AM rời khách sạn Sheraton. Gần 80 thân nhân và bạn bè được hai xe buýt do Ban Tổ Chức Tang Lễ cung cấp, chở đến khu vực hành lễ ở nghĩa trang Arlington (thời gian lái xe khoảng 20 phút).

Khi đoàn xe đang chạy trong khu nghĩa trang Arlington rộng lớn, hai bên là hàng hàng lớp lớp các mộ bia trắng xoá trải dài mùt mắt, có một lúc đoàn xe tạm ngừng lại trước Nhà Quàn của Nghĩa Trang, để các thân nhân trực

hệ của các quân nhân quá cố trong lễ mai táng này, xuống xe, tập trung lại để được Giám Đốc Nghĩa Trang Arlington chia sẻ niềm xúc động trong tang lễ và gởi đến tận tay mỗi người một cuốn sách nói về lịch sử và sinh hoạt của nghĩa trang Arlington.

Khoảng 10 phút sau, các thân nhân trực hệ này trở lại xe buýt để đoàn xe tiếp tục lộ trình. Và bắt đầu từ đây, một chiếc xe Limousine chở quan tài dẫn đầu đoàn xe, khi tới địa điểm qui định: một xe thổ mộ đang đợi; xe thổ mộ này có 6 con ngựa kéo và 3 quân nhân Bộ Binh/HK ngồi trên 3 con ngựa phía trái. Tại vùng bãi cỏ bên trái con đường, cạnh xe thổ mộ, đang có Đoàn Quân Nhạc của TQLC/HK với hơn 20 nhạc công trong quân phục áo đỏ, quần trắng và một Trung Đội Dàn Chào có súng với hơn 34 quân nhân TQLC trong quân phục đại lễ: nón casquette trắng, áo đen, quần trắng. Sáu quân nhân TQLC/HK làm thủ tục chuyển quan tài từ xe Limousine qua xe thổ mộ. Lúc này, theo đúng chương trình, có 2 chiếc máy bay cánh quạt Chim Ưng Biển của TQLC/HK (Marine V-22 Osprey) bay qua bầu trời trên vị trí đang hành lễ chuyển quan tài. (Đây là một trong những thủ tục nghi lễ vinh dự nhất của Quân Đội Hoa Kỳ).

Tiếp theo, đoàn Quân Nhạc của TQLC/HK Hai toán này rời sân cỏ đang đứng để chuyển đến vị trí trước xe thổ mộ (đoàn Quân Nhạc đi đầu).

Đoàn quân dự tang lễ bắt đầu tiến bước, đi đầu là các Sĩ Quan hướng dẫn, sau đó là toán thủ Quốc Quân Kỳ, đoàn Quân nhạc, Trung Đội Chào Kính, các Sĩ Quan Quân Lễ đi trước xe thổ mộ, 6 quân nhân TQLC bước theo sau xe thổ mộ và sau cùng là đoàn xe của phái đoàn dự tang lễ.

Hôm nay bầu trời D.C. u ám và khi đoàn xe đi gần tới vị trí hành lễ, trời bắt đầu đổ mưa, cơn mưa nhẹ chớm Thu của miền Đông nước Mỹ. Tôi hình dung những giọt mưa đang thay

Thủy Quân Lục Chiến

cho nước mắt, khóc cho cái buồn của tang lễ đầy xúc động này!

Tại vị trí hành lễ, một cái lều đã được dựng lên, trong lều chỉ có hai hàng ghế, mỗi hàng có 6 cái ghế xếp, dành cho một số thân nhân trực hệ của những người quá cố. Phía trước lều, bên trái, có đặt hai vòng hoa tang của Không Đoàn Trục Thăng HMM 265 và của Lực Lượng Thủy Quân Lục Chiến Hoa Kỳ; bên dưới là 5 bảng trắng bọc plastic đen được dựng đứng trên thảm cỏ, mỗi bảng có ghi tên người quá cố với cấp bậc, đơn vị, ngày tử trận và ngày mai táng.

(Nước Mỹ quả thật xứng đáng là một nước văn minh và dân chủ đáng ngưỡng mộ! Các quân nhân Mỹ, dù chết hay mất tích trên bất cứ quốc gia nào trên thế giới, ngay cả tại những quốc gia có thể chế chính trị khác biệt, dù sau hằng 30, 40, 50 năm hoặc nhiều hơn, Chính Quyền và Quân Đội Mỹ vẫn tiếp tục truy tìm hài cốt họ, mang về chôn cất trên Đất Mẹ. Và các quân nhân có công trận với tổ quốc, không phân biệt cấp bậc, đều được ân thưởng qua những nghi thức chôn cất trang trọng như nhau).

Sáu quân nhân TQLC/HK nhিপ nhàng kh-iêng quan tài từ xe thổ mộ vào đặt trong lều trước hai hàng ghế.

Amy ngồi đối diện với quan tài nơi hàng ghế đầu, bìa bên phải, kế đó là Eric.

Nhìn quan tài của Jack. Rồi nhìn Amy với ánh mắt đăm chiêu và thật buồn. Tôi liên tưởng đến cảnh trở về của Jack qua bài hát “Kỷ Vật Cho Em”, thơ Linh Phương do Phạm Duy phổ nhạc:

*“Em hỏi anh, em hỏi anh, bao giờ trở lại
Xin trả lời, xin trả lời, mai một anh về.*

*... Anh trở về, anh trở về, hàng cây ng-
hiêng ngả*

Anh trở về, có khi là hòm gỗ cài hoa ...”

Amy ơi! Jack đang trở về đó! Cái hẹn “mai một anh về” của Jack sao dài hun hút đến như vậy?!

Jack đang trở về với người vợ hiền, chung thủy qua hơn 51 năm trời chờ đợi.

Jack đang trở về với đứa con trai duy nhất mà Jack chưa hề gặp mặt.

Jack ơi! Hôm nay có đông đủ thân nhân và bạn bè đến đưa tiễn bạn.

Có lẽ bạn đang vui lắm, có phải không?

Mưa ngừng rơi trước khi nghi lễ chính thức bắt đầu!

Thiếu Tướng (2 sao) Edward D. Banta thuộc TQLC/HK, đại diện

cho Tư Lệnh TQLC/HK làm Chủ Toạ buổi lễ. Đại Úy Hải Quân Hoa Kỳ/Kiên Giáo Sĩ, điều hành các nghi thức tôn giáo.

Sau các nghi thức hành lễ như cầu nguyện, vinh danh, lễ bắn 21 phát súng và kèn truy điệu cho các chiến sĩ đã hy sinh. Cuối cùng là lễ Thu Kỳ đang phủ trên quan tài.

Sau khi thu kỳ xong, lá Quốc Kỳ Hoa Kỳ đã được gấp lại thành hình

tam giác. Một quân nhân trong toán thu kỳ trao lá cờ này cho Thiếu Tướng Chủ Toạ. Khi bước vào lều, Thiếu Tướng Edward D. Banta bước đến đứng trước mặt Amy, quỳ xuống trên đầu gối phải, nói đôi lời uỷ lạo và tuyên dương công trạng của Jack. Sau đó bằng hai tay, trao lá cờ tam giác cho Amy. Amy ôm lá cờ trước lòng ngực và tỏ lời cảm ơn với đầy xúc động. Thiếu Tướng Banta đứng dậy, chào tay trước Amy rồi bước ra phía ngoài lều. Ngay lúc đó, một quân nhân TQLC bước đến trao cho Thiếu Tướng Banta một quốc kỳ khác cũng đã gấp thành tam giác. Thiếu Tướng Banta bước vào lều, đến trước một phụ nữ (chị của Hạ Sĩ Killen, hài cốt trong áo quan), Thiếu Tướng cũng quỳ xuống, nói đôi lời uỷ lạo và tuyên dương rồi trao lá cờ cho phụ nữ này).

Tiếp theo, một Hạ Sĩ Quan/TQLC trong

Ban Tổ Chức gửi tặng đến Amy và chị của Hạ Sĩ Killen, mỗi người được nhận một túi nhung đen nhỏ (nằm gọn trong lòng bàn tay), túi này đựng phần cuối của viên đạn (trong số 21 viên đạn bắn mở đầu lễ truy điệu). Sau đó, các viên chức luân phiên vào uỷ lạo các thân nhân trực hệ gồm có: Đại Úy Hải Quân kiêm Giáo Sĩ, Nữ Nhân viên của Nghĩa Trang và ông Giám Đốc Nghĩa Trang Arlington.

Tiết mục cuối cùng: Thiếu Tướng Banta trao tay cho ba phụ nữ trực hệ của ba tử sĩ, mỗi người nhận được một bản cảm ơn có chữ ký của Đại Tướng Robert B. Neller, Tư Lệnh Thủy Quân Lục Chiến Hoa Kỳ. [Ba phụ nữ này, ngoài Amy và chị của Hạ Sĩ Killen, còn có thêm chị của Hạ Sĩ Allen (mà hài cốt đã được cho phép lấy ra và chôn cất trước, trong năm 2013)].

Sau phần nghi lễ, mọi người luân phiên nhau lên đứng cạnh quan tài để cầu nguyện và chia tay với các tử sĩ.

[Mặc dù trong quan tài chỉ còn hài cốt của 3 chiến sĩ: John A. House II, Glyn L. Runnels Jr. và John D. Killen III, tuy nhiên, theo nghi thức, vẫn có bảng tên của cả 5 chiến sĩ tại địa điểm hành lễ (kể cả Merlin R. Allen và Michael B. Judd), với lý do họ cùng được làm lễ vinh danh và truy điệu chung với nhau].

Sau đó Ban Tổ Chức đã hướng dẫn một số thân nhân đi thăm vị trí sẽ đào huyệt chôn quan tài, dự trù sẽ chôn vào chiều nay sau khi mọi người đã ra về. Tôi cũng đi theo tới xem vị trí mộ phần, cách vị trí hành lễ khoảng 100 thước, và ghi nhận được, đây là Mộ phần số 11865 trong Khu vực 60.

Khi đang bước trên bãi cỏ xanh mướt để trở lại vị trí hành lễ, tôi chợt nhớ lại sáng nay tại khách sạn Sheraton. Điều làm tôi háo hức qua trông chờ, đó là dịp tôi được gặp lại Amy và Mark House sau hơn 55 năm xa cách! Không có gì so sánh được với niềm vui và nỗi xúc

động trong dịp tái ngộ đây kỳ thú này!

Cũng trong dịp này, lần đầu tiên vợ tôi mới được gặp mặt với Amy và Mark House. Và vợ chồng tôi, cũng là lần đầu tiên mới được gặp Fran, vợ Mark House và ba cậu con trai; Bob House và vợ Judy; và cựu Trung Tá Mark Mariska, dù đã quen biết nhau qua email và điện thoại từ hơn 8 tháng nay.

Tại tiền sảnh của khách sạn Sheraton, chúng tôi có hơn một tiếng rưỡi đồng hồ quay quần bên nhau qua những cái bắt tay, những lần ôm vò lấy nhau, những câu hỏi riu rít, những cái nhìn cho nhau diễn đạt niềm vui và nỗi xúc động. Và đặc biệt nhất là với những giọt nước mắt chan chứa buồn, vui với tràn đầy tình thương mến ...

Sau những vồn vã, rộn ràng với người thân của Jack, hình ảnh Jack như hiện về để cùng hoà nhập ...

. Jack tử trận vào ngày 30 tháng 6, 1967.

. Hài cốt được tìm thấy ngày 25 tháng 6, 2012, tức là sau 45 năm.

. Quan tài được mai táng ngày 27 tháng 9, 2018, tức là 51 năm sau ngày tử trận.

. Jack qua đời, để lại một vợ, Amy và một con trai, Eric. Cháu Eric sanh ngày 2 tháng 6, 1967, chỉ mới được 28-ngày-tuổi, ngày bố Jack qua đời!

Trong phi vụ hành quân cuối cùng của đời lính, Jack là một Phi Công Trưởng, sau khi tử trận, được ân thưởng một Phi Vụ Bội Tinh Ưu Tú qua sự dũng cảm tuyệt vời và qua sự hiến dâng cao cả đời mình trong việc bảo vệ mạng sống của một số đồng đội.

Hai tháng trước đó, tháng 4/1967, Jack và các đồng đội anh hùng của mình đã đáp xuống “bốc” di tản để cứu mạng sống của Đội Tuần Tra Điều Hâu “Team Hawk”, gồm có 8 Trinh Sát Viên TQLC/HK đang bị một lực lượng Bắc Việt tràn ngập quân số bao vây tại vùng Khe Sanh.

Thủy Quân Lục Chiến

Jack ơi! Dù có buồn đau, có tiếc thương, có luyến nhớ mỗi khi nghĩ đến bạn nhưng với kinh nghiệm của đời mình qua gần 80 năm, tôi dường như bất lực và đành phải tuân theo định mệnh mà Thượng Đế đã sắp xếp, đã tạo ra, đã ban cho mỗi con người của chúng ta tryong cõi trần thế này!

Chúng ta, và ngay cả với những người chống tiêu cực hoặc chống yếm thế, cũng không làm được gì trong việc muốn xoay ngược hoặc đổi thay sự sống hay cái chết cho đời mình. Và cuối cùng, mọi người đành phải “nhắm mắt đưa chân” đi theo con đường số mệnh đã được Thượng Đế an bài!

Nghĩ đến điều này, tôi cảm thấy nguôi ngoai hơn, trút bỏ bớt được gánh nặng đau buồn vì bạn, vì mọi người thân trong gia đình bạn và những bạn bè gần xa của bạn.

Từ tiểu bang Utah xa xôi, vợ chồng tôi về đây tham dự lễ an táng của bạn tại nghĩa trang Arlington này. Suốt trong buổi lễ, hình ảnh bạn hiện về và phủ ngập ký ức của tôi. Tôi nói chuyện với bạn và cầu nguyện cho bạn. Lúc đặt bàn tay lên quan tài của bạn để chia tay, tôi đã thì thầm:

Jack ơi! Bạn chưa chết! Bạn vẫn còn đó. Bạn vẫn lái trực thăng. Bạn vẫn tiếp tục bay.

Bạn đang bay qua trái tim của Amy, của Eric và vợ cháu, của các em Bob, Mark House và vợ con họ; của thân nhân và bạn bè (kể cả Mark Mariska).

Mọi người đang nghĩ đến bạn với thật nhiều tiếc thương và nhung nhớ.

Và đặc biệt, trong lòng người bạn chí thân và đầy tình nghĩa này qua hơn 55 năm ...

Bạn mãi mãi vẫn còn sống.

Và mãi mãi vẫn còn bay nơi vùng hồng rực sáng trong trái tim tôi!

Phan Công Tôn

Chơi
Chữ
Ngày Xuân

“Rằm Giêng” là Tết Nguyên Tiêu
Mừng ngày lễ hội đèn treo trước nhà
Trăng vàng toả sáng bao la
Xuân còn lưu luyến cỏ hoa một miền

“Dằm riêng” là nỗi buồn phiền
Đừng nên giữ lấy “niềm riêng” một mình!
Khêu “dằm” ra với chữ “Tình”
Tháo dây oan trái, cười xinh với đời

“Riêng, dằm” là nói lái chơi
“Con chó khóc đứng khóc ngồi”, riêng ơi!
Lá dằm (rằm) ai thả xa xôi?
Ôi! đuôi mắt liếc lả lơi điệu tình...

Diễm - 2/19/2019

Rằm Tháng Giêng/ Tết Nguyên Tiêu Xuân Kỷ
Hợi 2019